

KRONIKA

Umril je prof. dr. Herbert Lehmann

8. marca 1971 je v Frankfurtu na Maini nekaj tednov potem, ko je praznoval svojo sedemdesetletnico, umrl ta znani nemški geograf, katerega ime je povezano z organiziranjem povojnega geomorfološkega raziskovanja krasa. Bil je pobudnik in vodja Komisije za kraška vprašanja, ki je 12 let delovala v okviru Mednarodne geografske unije. Kot plod njenih zasedanj so izšle številne razprave, ki pomenijo nova spoznanja iz kraške geomorfologije. Do svoje smrti je bil osrednja osebnost med evropskimi kraškimi geomorfologi. Sam se je poskušal v raziskovanju krasa predvsem v vlažnih tropih. Čeprav se vsi kasnejši raziskovalci z njegovimi pogledi niso strinjali, pomeni Lehmannovo delo na področju klasifikacije tropskega krasa in nastajanja tamkajšnjih kraških polj vendarle napredek. Sam sicer ni uporabljal pri svojih raziskavah kvantitativnih metod, jih je pa javno zagovarjal. Nesporna zasluga je tudi, da je med mlajšimi nemškimi raziskovalci podpiral kvantitativne raziskave na krasu. Tako je vzgojil sodelavce, ki so v njegovi domovini znatno številnejši kot bi mogli soditi po obsegu nemškega krasa. V težnji, da bi razširil geomorfološke vidike z dinarskega krasa na ves svet, je izdelal novo klasifikacijo kraških polj, ki je mnogo bolj kompleksna od prejšnjih. S tem je odprl začarani krog, v katerem so se vrteli raziskovalci kraških polj, ki so zagovarjali enak nastanek in enake hidrološke razmere vseh polj.

Ivan Gams

Se dve težki izgubi za evropsko geografijo

(Daniel FAUCHER 1882—1970 in Dino GRIBAUDI 1902—1971)

Poleti 1970 je v visoki starosti umrl prof. Daniel Faucher, eden zadnjih zastopnikov starejše francoske geografske šole, senior francoskih agrarnih geografov in dolgoletni profesor in dekan na univerzi v Toulousi. Največji uspeh je doživel s svojo klasično knjigo *Géographie agraire, types de cultures* (Paris 1949), v kateri je kot prvi podal nekakšen svetovni sistem »tipov kmetijstva« in ki še danes ni izgubila svojega temeljnega pomena. Bil je tudi ustanovitelj leta 1950 osnovane revije *Revue géographique des Pyrénées et du Sud-Ouest*, ene najpomembnejših revij v Franciji, in soustanovitelj revije *Études rurales* (1960). Kot uspešen organizator in mentor je bil med mlajšimi francoskimi geografi zelo priljubljen, pa tudi na mednarodnih prireditvah, še vse do kolokvija o agrarni geografiji in zgodovini v Nancyju (1957), smo ga zelo radi srečavali. Njegova vloga v razvoju »agrarne« geografije je bila večkrat podčrtana tudi v našem geografskem tisku.

Dino (Ferdinando) Gribaudi, ki smo ga zadnjič srečali še čilega in zdravega na konferenci o agrarni tipologiji v Veroni oktobra 1970, je nekaj mesecev zatem (januarja 1971) nenadoma umrl. Bil je v dobi po drugi svetovni vojni najmarkantnejša vodilna oseba v italijanski geografiji, predsednik italijanskega geografskega društva in kot tak po XXI. mednarodnem geografskem

kongresu v Indiji prvi podpredsednik Mednarodne geografske unije. V okviru te unije je predsedoval tudi komisiji za geografsko izobrazbo, ki je po njegovi smrti ostala brez pravega vodje. Pokojnik je bil profesor na univerzi v Torinu, kjer je ustanovil moderno organizirani »Laboratorij za ekonomsko geografijo«. Iz tega laboratorija so izšle številne sodobno koncipirane družbenogeografske študije, veliko jih je napisal tudi avtor sam; v zadnjem času so vzbujale posebno pozornost njegove obravnave teoretsko-metodoloških problemov geografije, ki smo jih omenjali tudi v naših poročilih o tej problematiki v »Geografskem vestniku«. Še nedavno pa je izšla njegova sintetična knjiga *L'Italia geo-economica*. Močno se je zanimal za razvoj geografije v socialističnih deželah Srednje in Vzhodne Evrope ter je vanje (zlasti v CSSR, na Poljsko in na Madžarsko) tudi potoval. Z njegovo smrtjo je brez dvoma usodno prizadeto eno od najkvalitetnejših družbenogeografskih raziskovalnih središč v Evropi.

Svetozar Ilesič

Prof. France Planina — sedemdesetletnik

Leta 1972 bomo praznovali petdesetletnico slovenskega Geografskega društva. Ob tej priliki se bomo ponovno spominjali tiste generacije slovenskih geografov, ki je študirala oziroma doštudirala na novo ustanovljeni ljubljanski univerzi prva leta po prvi svetovni vojni in z mladostno vnemo zaorala prve brazde v še kaj malo obdelano ledino slovenske geografije. Pionirska vrednost njenega dela je bila ravno v tem, da se je skušala v času, ko so oplojevalni vplivi takratnih zarodkov moderne evropske geografije komaj s prvimi tipalkami posegli k nam in ko je katedro za geografijo na novi univerzi zasedel pravzaprav še gost (prof. Gavazzi), znajti sama in tem prvim semenom, ki so zašla k nam, zagotoviti čim večjo plodnost.

Tej generaciji pripada tudi prof. France Planina. Čeprav ne kaže tu podrobno navajati njegovih življenjepisnih podatkov, pa vendar ne gre brez